

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.F.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupeného Mgr. Martinem Jančou, advokátem se sídlem Mikulášské nám. 11, Plzeň*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **3. 10. 2014**, čj. **MV-70693-3/SO-2014**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Rozhodnutím ze dne 3. 10. 2014, čj. MV-70693-3/SO-2014, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 3. 2014, čj. OAM-2561-6/ZR-2013, jímž byla žalobci podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“), zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ a zároveň mu byla podle § 37 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle uvedených ustanovení je pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Žaloba

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, nepřiměřené a nesprávné. Podle názoru žalobce je napadené rozhodnutí přehnaně formalistické, vůči žalobci nepřiměřeně tvrdé a nedostatečně opřené o objektivní odůvodnění. Bližším a nikoli pouze formalistickým posouzením daného případu měla a mohla žalovaná dospět k závěrům, že se žalobce dopustil pouze přečinu nižší společenské nebezpečnosti a je to jeho jediné a výjimečné vybočení z jinak řádně vedeného života na území ČR. Žalobce se nedopustil jiného porušení zákona. Žalovaná však bez jakéhokoli odůvodnění dostatečně nezkoumala veškeré okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí k výše uvedeným skutečnostem rozhodla zcela v neprospěch žalobce. Napadené rozhodnutí je zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, pro kterého podnikatelská činnost vykonávaná na území ČR znamená jediný finanční příjem. Rozhodnutí správních orgánů mají podle základních zásad správního řízení zejména dbát práv účastníků nabytých v dobré víře, což v tomto konkrétním případě podle názoru žalobce naplněno nebylo.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí uvedla, že z informačního systému cizinců bylo v průběhu správního řízení zjištěno, že na území České republiky měla do 30. 10. 2009 povolen dlouhodobý pobyt manželka žalobce paní F.M., přičemž povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky jí bylo ukončeno uplynutím doby. Komise dále v průběhu odvolacího správního řízení nezjistila žádné další vazby žalobce na území České republiky, které by mohly být zrušením platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zpřetrhány. Komise dále k námitce žalobce týkající se jeho finančních příjmů na území České republiky uvádí, že žalobce se o možnost budoucích finančních výdělků plynoucích z jeho podnikatelské činnosti na území České republiky připravil svým jednáním, neboť je ve veřejném zájmu, aby se na území České republiky zdržovali pouze ti cizinci, kteří řádně dodržují platné právní předpisy České republiky.

IV. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 20. 10. 2015 zástupce žalobce zdůraznil, že napadené rozhodnutí je vůči žalobci nepřiměřeně tvrdé a že je zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, jakož i to, že žalovaná dostatečně nezkoumala veškeré okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí k výše uvedeným skutečnostem rozhodla zcela v neprospěch žalobce a že správní orgány v daném případě nenaplnily základní zásady správního řízení, zejména zásadu dbát práv účastníků nabytých v dobré víře.

V. Vlastní argumentace soudu

V.1 Námitka tvrdosti napadeného rozhodnutí a nepřiměřenosti jeho dopadu

Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Pravomocným trestním příkazem vydaným Okresním soudem Plzeň-město dne 12. 8. 2013 pod sp. zn. 4 T 107/2013 byl žalobce uznán vinným spácháním přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a byl za to odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců.

K tomu zdejší soud konstatuje, že podle ústavního pořádku České republiky jen (trestní) soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy (čl. 90 věta druhá Ústavy České republiky a čl. 40 Listiny základních práv a svobod). Jiné orgány státní moci (např. správní orgány a správní soudy) jsou tedy vázány rozhodnutím (trestních) soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal (pro správní soudy to výslovně stanovuje ust. § 52 odst. 2 věty první s. ř. s.). Z toho je zřejmé, že správní orgány ani správní soudy tu (oprávněně) nemají žádný prostor pro jakékoliv relativizování znaku „byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu“.

V řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce nevznesl k obsahu spisového materiálu žádné připomínky, návrhy na doplnění dokazování či námítky.

V odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 3. 2014, čj. OAM-2561-6/ZR-2013, žalobce mj. uvedl, že pokud by mu bylo povoleno k dlouhodobému pobytu zrušeno, mělo by to velice negativní vliv na jeho soukromý a rodinný život.

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců v žalobou napadeném rozhodnutí mj. uvedla, že nad rámec své zákonné povinnosti posoudila ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb. přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Z informačního systému cizinců bylo Komisí zjištěno, že na území České republiky měla do 30. 10. 2009 povolen dlouhodobý pobyt manželka účastníka řízení paní F.M., přičemž povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky jí bylo ukončeno uplynutím doby. Komisi dále nejsou známy žádné další vazby účastníka řízení na území České republiky, které by mohly být zrušením platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zpřetrhány. Na základě výše uvedeného má Komise za to, že zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení, neboť tento bude moci pobývat společně s manželkou na území domovského státu.

K tomu soud uvádí, že přechodný pobyt na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu je v zákoně o pobytu cizinců upraven v § 42 až 48b. Dlouhodobý pobyt má několik druhů. Ve smyslu § 46 odst. 1 věty první tohoto zákona pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 37 vztahující se na dlouhodobé vízum. Dlouhodobým vízem je podle § 17b uvedeného zákona vízum k pobytu nad 90 dnů. Podle čl. 41 odst. 1 věty první legislativních pravidel vlády, jak na to správně upozornil žalovaný

správní orgán, slovo „obdobně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu (www.vlada.cz).

V § 37 zákona o pobytu cizinců je upraveno zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Je-li naplněn některý z důvodů uvedených v § 37 odst. 1, Ministerstvo vnitra platnost víza bez dalšího zruší. Je-li naproti tomu naplněn některý z důvodů uvedených v § 37 odst. 2, Ministerstvo vnitra zruší platnost víza jen za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. V § 46a tohoto zákona je upraveno zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Jestliže je zjištěn některý z důvodů uvedených v § 46a odst. 2, Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. V § 46d uvedeného zákona je upraveno zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu. Jestliže je zjištěn některý z důvodů uvedených v § 46d odst. 2, Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Apod.

Z uvedeného je patrné, že zákonodárce striktně rozlišil důvody, pro něž se platnost povolení ruší bez dalšího, a důvody, pro něž se platnost povolení ruší pouze za podmínky přiměřenosti důsledků tohoto rozhodnutí s tím, že při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto zrušení do soukromého a rodinného života cizince. Žalobce na území České republiky přechodně pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Rušení platnosti povolení k tomuto druhu dlouhodobého pobytu se řídí ustanovením § 46 odst. 1 věty první ve spojení s § 37 zákona o pobytu cizinců, nepřichází tu v úvahu speciální úprava rušení např. dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu. Jelikož pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu náleží do důvodů uvedených v § 37 odst. 1 tohoto zákona, znamená to, že správní orgán z takového důvodu platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ruší zásadně bez dalšího, nikoli toliko za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti.

Ohledně srovnatelného případu došel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2012, čj. 8 As 34/2011-85, k tomuto názoru:

„[15] ... Správní orgán při rozhodování o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, resp. o zrušení dlouhodobého pobytu, není povolán ke zkoumání trestného jednání stěžovatele z pohledu trestního práva, ale posuzuje toliko podmínku stanovenou daným ustanovením, a sice zda byl stěžovatel pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Z dikce § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců plyne, že správní orgán není oprávněn rozhodovat o tom, zda dané ustanovení bude s ohledem na specifika věci v konkrétním případě aplikovat. Nemá tedy možnost správního uvážení v tom smyslu, že by mohl u určitého trestného činu či v některých specifických případech shledat, že nenastaly podmínky pro zrušení dlouhodobého pobytu cizince, zatímco v jiných případech, že takové podmínky existují. Naopak, pokud došlo k pravomocnému odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu v době následující

po vydání povolení k dlouhodobému pobytu, správní orgán musel přistoupit ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. V jeho pravomoci tedy není zvažovat další kritéria či konkrétní okolnosti a specifika rozhodované věci jako kupř. povaha a závažnost spáchaného trestného činu, kooperace s orgány činnými v trestním řízení, dosavadní bezúhonnost stěžovatele ani jeho řádný život po vydání odsuzujícího rozsudku. Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud by příslušné správní orgány nebo městský soud přihlížely ke stěžovatelem uváděným aspektům, postupovaly by v rozporu s předmětnou právní normou.

...
[21] ... Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008 - 101, vyjádřil přesvědčení, že proporcionální posuzování práva stěžovatele na ochranu jeho rodiny a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl již zákonodárce přijetím předmětné zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.

[22] Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku dále dovodil, že výjimkou z pravidla, kdy by správní orgán nemusel aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení, by mohly být jen mimořádné okolnosti, zejména to, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti. Připustil, že takovou situaci by obecně mohly být i případy, kdy by hrozil zásah do rodinného života dotčené osoby.

[23] Taková mimořádná situace však v posuzovaném případě nepochybně nenastala. Stěžovatel ve svém odvolání, v podstatě v návaznosti na tvrzení správního orgánu prvního stupně, že zákon o pobytu cizinců v § 37 odst. 1 písm. a) nevyžaduje zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, uvedl, že je třeba se v jeho případě touto otázkou zabývat. Jak v odvolání, tak i v žalobě se v podstatě omezil na obecné konstatování existence zásahu a na ekonomickou závislost rodiny na stěžovateli; na území České republiky přitom pobývá jen manželka stěžovatele, jejich děti zůstaly ve Vietnamu. Stěžovatel v průběhu řízení tedy nespécifikoval, v čem konkrétně mělo podle něj dojít k onomu natolik intenzivnímu, nepřiměřenému a bezdůvodnému zásahu do soukromého a rodinného života, které vedlo k porušení zmiňovaných principů materiálního právního státu a z čeho je třeba dovodit povinnost, aby právo na soukromý a rodinný život stěžovatele převážilo nad ochranou veřejného zájmu. Nejvyšší správní soud neshledal výklad práva příliš restriktivní. Stejně tak ve výsledném rozhodnutí nespátřuje porušení zásady proportionality. ...“.

Z uvedeného je patrné, že žalobcova námitka by mohla být důvodná toliko tehdy, kdyby zde skutečně šlo o rozpor s principy materiálního právního státu, zejména s principy lidskosti. V řízení před správními orgány nevyšel najevo ani náznak takovéto skutečnosti: nalézacímu správnímu orgánu žalobce nic takového nesdělil, v odvolání se – ovšem bez sebemenší konkretizace – dovolával „velice negativního vlivu na svůj soukromý a rodinný život“. Intenzity rozporu s principy lidskosti jistě nedosáhla ani až v žalobě uplatňovaná – taktéž nespécifikovaná – podnikatelská činnost vykonávaná na území ČR a ani při jednání zmíněné – opětovně nekonkretizované – společenské zázemí na našem území. Na základě takto postavených tvrzení ovšem zdejší soud nemohl dojít k závěru, že žalobcův případ je natolik mimořádný a zvláštního zřetele hodný, že by tu zásadní automatismus dopadu

pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu bylo s ohledem na principy materiálního právního státu nutno eliminovat jako výjimečně nepřiměřený a bezdůvodný zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Vzhledem k uvedenému nepokládá soud za důvodný žalobní bod namítající tvrdost napadeného rozhodnutí a nepřiměřenost jeho dopadu.

V.2 Ostatní námitky

Soud nemá za důvodné ani další námitky uplatněné žalobcem. Správní orgán podle § 3 správního řádu postupuje zásadně tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Správní orgán tedy nebyl povinen zkoumat „veškeré okolnosti projednávané věci“. Správní orgán podle § 2 odst. 3 správního řádu šetří práva nabytá v dobré víře. Cizinec, jemuž byl povolen pobyt na našem území, může jistě očekávat, že mu státní orgány České republiky nebudou po stanovenou dobu nezákonně zasahovat do jeho nabytého pobytového oprávnění. Jestliže se však cizinec v uvedené době dopustí úmyslného protiprávního jednání, sotva může mít za to, že se s odkazem na dobrou víru vyhne právním následkům takového svého jednání. A to nehledě na to, že už podle dikce jednotlivých základních zásad by tu bylo před zásadou ochrany dobré víry (arg.: „šetří“) třeba upřednostnit zejména zásadu zákonnosti („postupuje“, § 2 odst. 1 správního řádu) a zásadu souladu s veřejným zájmem („dbá“, § 2 odst. 4 správního řádu). Správní orgány se tudíž v přezkoumávané věci žádných žalobcem vytýkaných vad řízení nedopustily. Z faktu, že v rozporu s přesvědčením žalobce byla platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu zrušena, ještě nevyplyvá, že by napadené rozhodnutí bylo přehnaně formalistické, nepřiměřeně tvrdé či nedostatečně odůvodněné.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovanému správnímu orgánu však žádné zvláštní náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 20. října 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kováříková